

ספר מי השילוח - חלק ראשון - פרשת שמיני

Mei Hashiloach - Vol I. Leviticus - *Vayikra - Shemini*

It was on the eighth day and the sons of Aaron, Nadav and Avihu took incense etc.

The meaning of the death of Nadav and Avihu is as follows. We learn in the Talmud (Tamid 32a) “Who is wise who sees what will be born.” What this means is that although it says in the Torah (Deut. 18:13) “Walk guilelessly with God” and we explained there that it means a person should not try to be too clever, nonetheless a person should look to consequences, examine what might be born of the action that he is about to take. A person should think and contemplate whether the action and the desire is pure and will be able to last forever, even into the world to come.

ויהיה ביום השמיני וכו'. ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא וכו'. ענין מיתת נדב ואביהוא הוא ע"פ מה דאיתא בגמ' [תמיד ל"ב]. איזהו חכם הרואה את הנולד. הענין בזה אף שנאמר [דברים י"ח:י"ג] תמים תהיה עם ה' אלקיך ונתפרש שם שלא ירבה להתחכם, אך רואה את הנולד הוא, בזה המעשה עצמה שהוא עושה יחקור ויתבונן אם המעשה והרצון הזה הוא מבורר שהיה קיים כן לעולמי עד אפילו לעוה"ב.

The meaning of the incense is as we learned in the Zohar (Vol. 3, p.151b) “What is the incense? that which binds everything together. Which means that God is the inside of every action that has happened since the beginning of creation of the world, until the end of time, and without God's will nothing happens. This is the meaning of the metaphor of the incense. As was explained in the portion/parshah of Tetzaveh.

וענין קטורת הוא כדאיתא בזוה"ק [במדבר קנ"א:] מאי קטורת קטירא דכולא, היינו שהש"י הוא תוך כל המעשים שנעשו מבריאת העולם ועד סופו, ובלתי רצונו לא יעשה שום דבר, וע"ז מורה ענין קטורת כמו שנתבאר בפ' תצוה [ד"ה ועשית]

Actually, inasmuch as a person brings himself closer to God, so he merits revelation of the light of God without the clothing which are the fences and boundaries. Because in the pure light, there are no boundaries and no prohibitions. And in the clear light all the actions of man are perfect and obviously for the sake of God. This is the inner meaning of the incense which is a mystery into which it remains forbidden to delve. It was only Rabbi Akiva who plumbed the depths in peace (Chagiga 14b).

ובאמת כפי שהאדם מקרב עצמו לה', כן זוכה להתגלות אור ה' מבלי לבושים שהם גדרים וסייגים, כי באור הברור, שם לא נמצא שום סייג ואיסור, ושם כל מעשה האדם מבוררים שהם לה', וזהו ענין קטורת שהיה סוד ואסור להתחכם בזה, כי רק ר' עקיבא ירד בשלום [חגיגה ט"ז].

And this is the meaning of the verse (Lev. 16:1) “When they made an offering before God, and they died”. Because they were offering themselves to God. They looked into the depths which are supposed to remain hidden and wanted to understand with clarity they ways of God. That is

why the musical notation (trope) upon the words “did not command them” is a double *merchah*. Which means that the love of God burned so fiercely in their hearts that they offered their souls because *merchah* is an expression of *rach* (softness). That their hearts were softened. And it was a doubled *merchah*, because it was complicated in its desire to give goodness where God had not commanded.

וזהו שנאמר [ויקרא ט"ז א'] בקרבכם לפני ה' וימותו, שהיו מקרבים עצמם לה' והסתכלו בעומק הצפון ורצו לעמוד על בירר התנהגות הש"י, ולזה הטעם על לא צוה אותם הוא מרכא כפולא, היינו שכל כך בער בלבם אהבת ה' עד שמסרו נפשם, כי מרכא היא מלשון רך שלבם נתרכך, וכפולא היינו כפול ברוב טובה אשר לא צוה הש"י.

And because they were young in years, and unmarried, and were not included with Moses and Aaron as we learn in the Zohar (Vol. 2, 37b) “and did not take advice” ... and this explains the rabbinic argument “one says they were drunk with wine,” because one could argue about their offering that it stemmed from levity, from light headedness.

ולפי שהיו צעירים לימים ולא אנסיבי ולא אתכללו במשה ואהרן כדאיתא בזוה"ק [שמות ל"ז]: ולא נטלו עצה, ולזה הפלוגתא חד אמר שתיי יין היו היינו שיש לטעון על קרבותם שהיתה ח"ו מקלות ראש,

Or if we argue that their purpose was to remove the yoke of fences, as had been explained, this corresponds to the the rabbinic opinion that they lacked priestly clothing. Which of the priestly garments did they lack? The *M'il*/tunic (Lev. Rabbah, 20:6). Although the *M'il* is only worn by the high priest, nonetheless they were putting themselves in a place where the *M'il* needed to be worn. Understand.

או שהיתה כוונתם שיוסר מהם עול הגדרים כמו שנתבאר, וגם מאמר המדרש שהיו מחוסרי בגדים ומה היו חסרי המעיל [ויקרא רבה כ', ו'] אף שהמעיל אינו רק לכהן גדול רק הם הכניסו עצמם למקום שהיו צריכים למעיל, והבין.

And the goat of the sin offering, (*Doroish dorash*) ... Moses made enquiries.

The meaning of these two inquiries (*d'rishot*) is similar to the hint that the Talmud gives us (Sanhedrin 106b) Doag and Achitofel who derived 300 clearly defined *halachot* - laws from the tower that flies in the air. This is the roof of the Hebrew letter *Lamed*. Because the letter *Lamed* hints at serenity and order in all the prohibitions of the negative commandments. And in all the doubts that are born of these prohibitions. The Hebrew letter *Lamed* also teaches us about serenity in the final act, in the swallowing of food as it passes down the gullet into the body. To know it and to understand what belongs and what does not belong to the body.

ואת שעיר החטאת דרש דרש משה. ענין השני דרישות, כענין רמז שמרמז בגמ' [סנהדרין ק"ו]: על דואג ואחיתופל שלמדו שלש מאות הלכות פסוקות במגדל הפורח באויר הרומז לגגו של למ"ד, כי האות למ"ד מורה על ישוב הדעת וסדר בכל מצות לא תעשה עם כל הספיקות שנולד בהלאוין האלו, וגם מורה על ישוב הדעת בתנועה אחרונה בבליעת המאכל מבית הבליעה לגוף להכיר ולהבין איזה שייך לו.

And this is why Aaron answered Moses as the Talmud explains (Zevachim 101a) “If you understood the *halachah*/Law concerning temporary offerings, you could not have understood

the *halachah*/Law about the permanent offerings.”

וזה שהשיב לו אהרן [זבחים ק"א]: אם שמעת בקדשי שעה לא שמעת בקדשי דורות.

This explains why the Torah tells us *dorosh darash*, a double inquiry. Aaron was telling Moses, even if you have enquired as much as you ought to, as much as you could, nevertheless, you cannot be permissive with the sacred offerings belonging to the future generations. And this explains the connection between these two chapters, the death of the sons of Aaron and the enquiry that Moses made into whether Aaron had eaten the sacrifice. Because when Aaron saw his two sons punished because they wanted to look and probe the mysteries and see into the future, it forced him to internalise that the holiness of the generations is a very strict and very precious thing in the eyes of God and therefore it is improper to eat those sin offerings.

וזה שנאמר דרוש דרש משה שהשיב לו אף שדרשת כל צרכך, מ"מ אין לו להקל בקדשי דורות. וזהו סמיכות הפרשיות אחרי רואו כי בניו נענשו לפי שרצו להסתכל בנסתרות ועתידות, וזה בהכרח לנו להבין כי קדשי דורות חמורים מאוד וחביבים בעיני הקב"ה למאוד, לכן אינו נכון לאכול,

After all the pain that came from the depth of Nadav and Avihu they had the merit and the laws governing permissible foods were given to them.

ואחר הצער גדול שהיה להם ממיתת נדב ואביהוא עי"ז זכו וניתן להם הבדלות ממאכלות אסורות.

Appendix

The meaning of all the sacrifices wherein the cohen/priest would eat the sacrifice, and the owner would be atoned for, is because God signs puts the seal of His name to the act, saying about the sin that it came from Him.

כי ענין כל הקרבנות שהכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים הוא שהקב"ה יחתום שמו על החטא כי מאתו יצאו הדברים.

Now it happens sometimes that God does not agree that a person receives their *tiquin* (fixing) in this world. So there occurs a blemish in the sacrifice rendering it unfit to be eaten. There are differences in the blemishes of sacrifices.

- A) if the blemish is that it was taken out of the courtyard by mistake: it could not then be eaten. The hint is that God does not want the man to be fixed in this world, but only when the sun sets and he becomes cleansed in the future.
- B) If the blemish is that the blood of the sacrifice was taken into the inner sanctuary when it should not have been taken in, there God is testifying that the act was indeed from God but that the man himself has no part in it and will never be called by his name.

והנה לפעמים יש שהקב"ה לא יחפוץ בתיקון האדם מפורש בעולם הזה אז יארע פסול בקרבן והנה בזה נמצא כמה חילוקים בפסולי הקרבנות,

1. אם פסול יוצא לחוץ, מורה כי אין הקב"ה רוצה בתיקון האדם בעוה"ז רק בלתי כשיבוא השמש ויטהר לעתיד.
2. ופסול נכנס לפנים הוא שהשי"ת מעיד על זה שזה המעשה היה מאתו ית' אך להאדם אין שום חלק בה ולא על שם האדם יקרא.

Now, the sin offering which came for the new moon hints at the blemish which God built into the root of every created thing, as it is written (Isiah 48) “And a sinner from the womb I have called you.” Because every creature carries a flaw and a person has to fix this character flaw. וענין שעיר ראש חודש מורה על מיעוט הירח והוא החסרון שבשורש כל נברא כמו שכתוב [ישעיה מ"ח] ופשע מבטן קרא לך, כי כל נברא נושא ההפסד והאדם צריך לתקן זאת

And a person has a rightful complaint at God: “Why did You create me with this flaw?” And this is the meaning of what God said, “Bring an atonement for me because I diminished the moon.”

ובזאת יש להאדם טענה עצומה נגד השי"ת למה ברא אותו בחסרון, וזהו הביאו כפרה עלי שמעטתי את הירח

So in this sin offering brought for the new moon, God is the owner (of the sacrifice). And this is the meaning of the phrase “The cohen/priests eat and the owner receives atonement.” Because when the cohen priest eats of the sacrifice, he becomes our proxy, as we take upon ourselves the guilt in the flaw, even for this cosmic thing, and that it is incumbent upon us to fix it.

ובזה כביכול הקב"ה נקרא בעלים. וזהו כהנים אוכלים וכו' כי באכילת כהנים מזה הקרבן שלוחינו הם שאנחנו מקבלים שאנחנו חייבים גם בזה החסרון ועלינו מוטל לתקנו.

This explains why Moshe made the two inquiries. Because in any other sacrifice which is offered by a person one might argue that it's possible that either of the two blemishes mentioned above might have happened to it because God has not agreed that the sin be fixed. But with this sacrifice, where God has commanded that we accept upon ourselves the sin and the fixing, how could it be possible that there be any kind of blemish in it?

וזה הענין שדרש השתי דרישות כי בקרבן אחר יוכל להמצא השני פסולים לפי שאין הקב"ה רוצה בתיקון, אבל בזה הקרבן שצוה השי"ת כי אנחנו נקבל עלינו מה פסול יוכל להמצא בו,

Neither the blemish where it goes out of its proper place, nor the blemish where it went into an improper place are applicable, for we have to accept it upon ourselves as our duty; we musn't God-forbid demur.

יוצא או נכנס הלא עלינו מוטל לקבל זאת עלינו וחלילה לסרב בזה,

This explains Aaron's response to the question, even though you've inquired as much as you can, you must not be lenient when it comes to the sanctity of the generations.

וזה שמבואר תשובת אהרן אף שדרשת כל צרכך מכל מקום אין לך להקל בקדשי דורות

But Aaron understood something because of the death of his sons, and he responded to Moses saying, ‘It is the nature that God planted in the world, that the mind of a person cannot fail to respond to a tragedy of this kind. And it is impossible for a person to remain serene in the face of the death of his two sons.’

כי הבין זאת ממייתת בניו, והשיב לו מאחר שהקב"ה הטביע בעולם כי דעת האדם אין ביכולתה להניח אחר עליו

And this is the hint at the top of the *Lamed*, as has been explained. Aaron said to Moses, ‘Even though according to the law I have no excuse for not eating this sacrifice, nevertheless I was incapable of swallowing it. My throat simply refused to swallow the sacrifice. My understanding is that this blemish in me, my inability to obey the command to eat it, is also the work of God.’

וזה גגה של ל' המבואר, כי אמר לו כי מצד הדין אין לי מה להשיב מכל מקום הלא לא היה ביכולתי בתנועת בליעת המאכל לבלוע זאת הקרבן ובטח גם זה החסרון מה' הוא,

And this is why the text says, that Moses heard it and he found favour in Moses' eyes. Because Moses understood the profundity of this insight until the end of time. Because the truth is, that God commands human beings to accept upon themselves to fix the flaws in their character. But, beyond the reach of a person, there where he cannot reach to fix, that's where God put in the complaint and the cry in the heart of man, ‘Why did you create me with this flaw?’ which then turns it around and puts the onus on God, to fix the flaw.

וזה ששמע משה והוטב בעניו כי הבין העומק עד עת קץ, כי באמת השי"ת צוה שהאדם יקבל על עצמו לתקן חסרון בתולדה, אבל במקום שאין יד האדם מגיע שם יסד השי"ת שיהיה טענה בלב האדם למה בראת אותי כך וכדי שיוכרח הקב"ה כביכול לתקן

This is why Aaron said to Moses, there has to be some distinction between the sin offering brought by an individual and the sin offering brought on behalf of the Divine. how can I take it upon myself that I am the guilty one in every respect, even in those aspects where I have no free will whatsoever?

וזה שהפריש בין קדשי דורות לקדשי שעה האיך אוכל לקבל עלי לעולם שאני הוא החייב בכל דבר אף שלא היה לי בה שום בחירה,

All this is what seen from Aaron's perspective and is an explanation of his refusal to eat. Moses, on the other hand, could see plainly, that God does not abandon any Jewish soul in sin. and so Moses would have found it easy to take upon himself even the divine guilt.

אכן זה היה בלתי לעיני אהרן אבל משה ראה מפורש כי הקב"ה לא יעזוב שום נפש מישראל בחטא לכן היה מהניקל לו לקבל עליו את הכל. גליון.

Moshe heard it, and it was good, and it found favour in his eyes.

Afterwards, Moses understood the entire affair, that Aaron had done the right thing by not eating the goat sin offering of Rosh Hodesh, the new moon. What he did not understand, however, was this; how had Aaron arrived at this conclusion? For, after all his thinking and reasoning he should have still done what he was told to do, which was to eat, as it is written; “you shall surely eat it in the sanctuary as I commanded you”.

וישמע משה ויטב בעיניו. אחר כך הבין משה יענין שיפה עשה אהרן שלא אכל השעיר של ראש חודש אך נפלא בעיניו מהיכן דן אהרן כן, הלא אחר כל הדרישות היה לו לאכול, כמ"ש אכול תאכלו אותה בקודש כאשר צויתי,

But Aaron responded by connecting it with the deaths of Nadav and Avihu. There is a great profundity here, because the sin offering of Rosh Hodesh hints at God's request that we bring an atonement for him, for having diminished the moon. And the very first time this offering was brought, it was burned - because Aaron refused to eat it. From this, Moses understood until the end of time. And the words are very deep.

עד שהשיב לו אהרן נענין נדב ואביהוא, ובזה הענין נמצא עמקות גדול כי שעיר ראש חודש רומז להבאת כפרה על מעיטת הירח, ושעיר ראש חודש הראשון נשרף שלא רצה אהרן לאכול ומזה הבין משה עד עתה, והדברים עמוקים.
